

[Wilhelm.]

veje — vi vil godt være med til overvejelser heraf — at benytte en momsrefusion til direkte at regulere boligbyggeriet lige præcis op til det niveau, man ønsker. Og vi ønsker mere end 40.000 boliger, vi har aldrig accepteret de 40.000, men det måtte man også kunne tale om. Her er en regulator, som kan benyttes både opad og nedad. Hvis man sagde: det og det antal igangsættelser pr. måned bliver der givet momsrefusion på, forudsat de blev benyttet, så havde man dér en regulator, som ingen af boligforligspartierne har anvist hidtil.

Man taler om et ønske om stabilitet, men har ikke anvist nogen stabilitet, og man siger fra kristeligt folkeparti — en fantastisk udtalelse — at man principielt var imod afskaffelsen af momsrefusionen, men nu er den jo afskaffet, så lad os hellere blive ved det, for man kan ikke tåle en ny ustabilitet. Hr. Schlüter talte også om, at det her ville give en ny ustabilitet. Hvad har vi set i de sidste uger? Vi har set et kursfald på obligationer, der betyder renteforhøjelse, som betyder, at de samme boliger finansieret i dag sammenlignet med for en måned siden bliver 300 kr. dyrere pr. måned i kommende leje i al fremtid. Og så kommer man her, hvor der er tale om en refusion på de 15 pct., eller det er det jo ikke engang, og siger, at det vil give ustabilitet. Men de andre, de stadige, de indbyggede, de mekaniske ustabiliteter i det finansieringssystem, vi har, accepterer man blankt. Dem har man intet at stille op over for.

Jeg mener, det er forkert, når kommunisterne siger, at boligforliget skulle være en garanti for de 40.000 boliger. Det er for længst fremgået klart, at der ligger ingen garanti for de 40.000 boliger; hvis der ligger noget som helst i det tal, så er det en øvre grænse. Socialdemokratiet prøver at bilde folk ind, at de har garanteret 40.000 boliger, men det er for længst dementeret af virkeligheden og af de borgerlige partier. Jeg vil derimod spørge boligministeren, for vi trænger til at få det at vide: hvad indeholder det her forlig egentlig? Betyder det, at i samme øjeblik der er udsigt til, at man ad naturlig vej ved disse utålelige mekanismer, som fungerer på boligmarkedet og på obligationsmarkedet, risikerer at komme op på et årligt byggeri på over 40.000 boliger, har

man en forpligtelse til at finde sammen med de borgerlige forligspartier for at finde en regulering, der går nedad, og som sørger for, at man ikke kommer væsentligt op over 40.000? Nu har vi foreløbig set i en lang periode, at der ikke er nogen som helst forpligtelse til at skaffe de 40.000 boliger, men er der en forpligtelse den anden vej?

Knud Jespersen (DKP):

Jeg har lyst til at gøre et par bemærkninger om selve vores lovforslag. Vores ordfører har givet udtryk for, hvad det tilsigtede, og det tilsigter altså at fjerne en del af den skat, der er på boliger, og samtidig stimulere byggeri og beskæftigelse. Det er lidt svært at komme uden om, at det ikke vil have nogen af de tilsigtede virkninger. Naturligvis kan man komme uden om det, hvis man som hr. Kaj Poulsen afslører, at man slet ikke har kendskab til, hvad det er, man vil, eller hvordan det historisk ser ud for socialdemokratiet. Ukendskab fritager jo behageligt én for indsigt i detaljer, og samtidig kan man jo ikke bebrejde folk, at de ikke ved det. Men til hr. Kaj Poulsens og andres orientering skal jeg sige, at hvis det er socialdemokratisering at fremsætte forslag om ophævelse af visse afgifter på boliger og fjernelse af visse skatter på boliger, få byggeri og beskæftigelse i gang, så er der da noget fornuft i galskaben, men så bør hr. Kaj Poulsen komme herop og sige, hvornår de har virket for, at denne afgift skulle væk. Så bør hr. Kaj Poulsen da også prøve at gøre sig det klart, at 5 pct. reduktionen af moms på byggeri, som vi støttede, ikke var socialdemokratiets oprindelige opfindelse, det var faktisk vores.

Jeg vil slet ikke sige, at socialdemokratiet er i færd med at komme til at ligne os, gud fri os, sådan kommer vi forhåbentlig da aldrig til at se ud. Derimod vil jeg understrege, at socialdemokratiet vel havde en forpligtelse til også at forsøge at føre socialdemokratisk politik, og dér synes jeg nok at hr. Kaj Poulsen har fået fat i noget af det rigtige, idet hr. Kaj Poulsen fastslår, at det kan man ikke, for vi har jo boligforliget. Håndfæstningen gælder, og når håndfæstningen eksisterer, skal man ikke pille ved den side af sagen. Det er altså socialdemokratiets råderum, en bekræftelse af, hvad vi har sagt mange gange.